

1 söndagen i advent

”Ett nådens år”

Sakarja 9:9-10

Upp 3:20-22

Matt 21:1-9

Ps: 103:1-3, 697:6, 104:1-4, 105, 39, 108:1-3

Advent talar om Jesus som kommer till oss och då kan man använda alla tre tidstempus, perfekt, presens och futurum, dåtid, nutid och framtid. Perfekt eftersom han *har* kommit till oss. Han kom till jorden när han föddes i Betlehem och han kom till Jerusalem när han red in där under folkets jubel. Man kan också använda futurum: Jesus *ska* komma till oss i framtiden – för var och en av oss vid vår personliga tids slut – och slutligen vid all tids slut.

Men idag tänkte jag hålla mig till presens, nutid. I Uppenbarelseboken så säger Jesus genom aposteln Johannes: *”Se, jag står vid dörren och bultar”*. Och det verbet står alltså i presens. Jesus vill in i ditt hem, han vill att du öppnar dörren och släpper in honom. Han kommer som gäst och som vän. Han är ingen påträngande försäljare som vill dig något för egna syften. Han kommer för din skull.

Det står inte att han bultade ett tag och sen gav upp. Nej, detta är något som pågår. Och jag tror inte att detta är något försynt knackande. Jesus slutar inte att bulta, även om huset han står utanför är alldeles nedsläckt och tyst och inga tecken på att någon är hemma, men Jesus fortsätter.

Att Jesus är insläppt i ett hem kan man se mycket konkret genom religiös konst på väggarna och en andaktsbok på en hylla, en bok som då också används. Nu i adventstid kan julkrubban plockas fram. Men Jesus vill också in i ditt *själs* hem. Din inre människa, ditt hjärta, Jesus bultar även där på dörren.

Hur bultar då Jesus på vår hjärtas dörr? Jag tänker att det kan ske på olika sätt. Det kan ske genom händelser i livet, det behöver då inte bara handla om livskriser av olika slag. Men då och då drabbar insikten oss om att det finns en osynlig verklighet som är större än den synliga.

Eller insikten om att vi inte själva kan skapa mening i våra liv. Livets mening, den yttersta grunden för vår tillvaro kan vi inte åstadkomma själva och när vi drabbas av det så är det Jesus som bultar på din dörr.

Men Jesus möter oss också genom andra människor. Vi är kallade till gemenskap – vårt förhållande till Gud och till andra människor går inte att skilja åt. Guds dialog med dig sker genom andra människor.

Frågan är: *hör vi bultandet?* Säkert finns det många som skulle säga att de inte hör, *det är ingen Gud som knackar på mitt hjärta, han finns nog inte.* Men håller man sig då inom hörhåll? Tänk dig att någon ropar på dig på avstånd. Men det är så pass långt bort att du inte hör vad personen säger och du kanske inte ser personen heller, han befinner sig kanske runt ett hörn. För att förstå vem det är och vad han vill måste du komma närmare, du måste ta dig inom hörhåll. Du befinner dig alltså i en position där du är medveten om att någon påkallar din uppmärksamhet men du vet inte vad det handlar om eller vem det är.

Ungefär så tänker jag att det är för många när det gäller Gud. Någonstans är man medveten om att han finns, att det finns en större verklighet, något mer än det vi ser för våra ögon. Men tar man reda på detta kan innebära? Vill man veta? Tar man sig inom hörhåll? Idag har Gud kallat dig till kyrkan. Då har du tagit dig inom hörhåll. Gud talar till dig genom Guds ord när du lyssnar till bibeln. Guds advent är som sagt även presens, han kommer till oss i kyrkans förkunnelse och sakrament, dop och nattvard.

Men hur uppstår tron i våra liv? För det första vad är tro? Den lilla raden: ”*Se, jag står vid dörren och bultar*” visar vad *tro* är. Tro är att öppna dörren! Vi tänker kanske att tron kommer som ett resultat av vårt sökande, vårt bultande. Att det är vi som söker Gud och om vi kommer fram till att han finns så börjar vi tro på honom.

Så kan det se ut från vårt perspektiv. Men tro är något som bara kan *tas emot*. Att vara kristen innebär att det vi tar emot är viktigare än det vi gör själv. Tron är visserligen ett ställningstagande, ett beslut, och till viss del ett språng ut i det okända. Att tro är att ställa sig på tillvarons fasta grunden som bär mig. Och visshet om att det bär kan man inte få förrän man ställt sig där. Tron är inget som kan tänkas ut och därför inget jag förfogar över.

När vi hör bultandet och öppnar dörren släpper vi in Jesus i våra liv. Då blir hans ankomst, hans advent en verklighet för oss. Hans advent blir till presens, närvarande här och nu. Hans *advent* till Betlehem, till Jerusalem syftar framåt till dig och idag. *Se, jag står vid dörren och bultar* säger han. Öppna dörren och släpp in Jesus i ditt liv.